

«Επειδή δεν δούλευα μου είπε ένας φίλος μου από το Πακιστάν που ήταν στη Πάρο να πάω και εγώ εκεί μήπως βρω καμιά δουλειά. Έτσι τον τελευταίο ενάμιση χρόνο μένω μόνιμα στην Πάρο. Με το που πήγα στην Πάρο ένα παιδί από το Πακιστάν ζήτησε από έναν Έλληνα που ήταν εκεί να μου βρει καμιά δουλειά. Μετά από λίγες μέρες, αυτός ο Έλληνας πήρε τηλέφωνο τον φίλο μου για να του πει για μια δουλειά σε ένα ξενοδοχείο. Ο φίλος μου όμως είχε πιάσει ήδη δουλειά κάπου αλλού και έτσι πήγα εγώ στη θέση του.

Το ξενοδοχείο βρίσκεται στην Χρυσή Ακτή και η δουλειά μου εκεί ήταν να κουρεύω το χορτάρι. Εκεί δούλευα μέχρι πριν από δύο εβδομάδες που έφυγα από την Πάρο.

Τώρα θέλω να σας πω τι έγινε την Κυριακή 22 Ιουλίου. Το προηγούμενο βράδυ, το Σάββατο δηλαδή, είχα πάει μαζί με έναν φίλο μου από το Πακιστάν, τον «Ναΐμ», σε ένα πανηγύρι στο Πίσω Λιβάδι που είχε ελληνικά τραγούδια. Από το πανηγύρι φύγαμε γύρω στις 2:30 και ο «Ναΐμ» μου είπε να πάω να κοιμηθώ στο σπίτι του που βρίσκεται δίπλα από ένα βενζινάδικο στον κεντρικό δρόμο για τη Χρυσή Ακτή, να κάνουμε μαζί Ραμαζάνι και την άλλη μέρα να φύγω και να πάω στο ξενοδοχείο που δούλευα.

Ραμαζάνι κάνουμε γύρω στις 4 το πρωί, αλλά εκείνο το βράδυ μας πήρε ο ύπνος και δεν κάναμε. Ξυπνήσαμε γύρω στις 11:30 το πρωί, φάγαμε πρωινό, είδαμε τηλεόραση και γύρω στις 06:15 το απόγευμα έφυγα με τα πόδια για να πάω στο ξενοδοχείο.

Φορούσα ένα άσπρο παντελόνι, αυτό που φοράω όταν πάω βόλτα, μια μπλε μπλούζα και μαύρα παπούτσια. Στο δρόμο για το ξενοδοχείο λίγο πριν φτάσω σε αυτό, πέρασα από μια μικρή παραλία που δεν ξέρω πως την λένε. Αυτή η παραλία είναι 5 λεπτά μακριά από το ξενοδοχείο. Μέχρι εκείνο το σημείο έκανα περίπου 15 λεπτά. Καθώς περνούσα, είδα ότι στην παραλία καθόταν μια γυναίκα, γύρω στα 30-32 και μέσα στη θάλασσα ήταν ένας άνδρας και μια γυναίκα. Επάνω στο δρόμο ήταν παρκαρισμένα δύο αυτοκίνητα. Εγώ περπατούσα πάνω στον δρόμο, στη δεξιά πλευρά, πηγαίνοντας για το ξενοδοχείο.

Δίπλα ακριβώς από την παραλία που σας είπα πριν, είναι κάτι βραχάκια. Περπατώντας πάνω στο δρόμο, είδα να κάθεται πάνω σε ένα βράχο μια κοπέλα περίπου 17 χρονών και είναι αυτή που μου δείχνεται τώρα στη φωτογραφία (Γίνεται μνεία ότι στον κατηγορούμενο επιδείχθηκε φωτογραφία συνημμένη στην υπ' αριθ. Ι 37781 αίτηση για έκδοση Δελτίου Ταυτότητας, ατόμου υπό στοιχεία Π. Μυρτώ του Ιωάννη και της Μαρίας, γεν 16-7-1997 στο Μαρούσι Αττικής).

Σε άλλο σημείο περιγράφει:

Χτύπησα την κοπέλα σε αυτό εδώ το σημείο (Γίνεται μνεία ότι ο κατηγορούμενος υπέδειξε την αριστερή βρεγματική περιοχή του κρανίου του). Όπως χτύπησα την κοπέλα πάνω στη πέτρα έμεινε σε πλάγια αριστερή θέση. Εκείνη τη στιγμή ήταν ακόμη ξύπνια. Με το δεξί μου χέρι τη γύρισα ανάσκελα, πήρα με τα δύο μου χέρια την πέτρα και της την έριξα πάνω από το αριστερό της μάτι, σε αυτό εδώ το σημείο (Γίνεται μνεία ότι ο κατηγορούμενος υπέδειξε την αριστερή μετωπιαία περιοχή του κρανίου του). Όπως υπολόγισα η πέτρα πρέπει να ήταν περίπου 5 κιλά. Είδα να τρέχει αίμα αλλά η κοπέλα ήταν

ακόμη ζωντανή. Φοβήθηκα, πήρα την πέτρα που είχα ρίξει στην κοπέλα και είχε αίμα επάνω και την πέταξα στη θάλασσα. Έπλυνα και εγώ τα χέρια μου στη θάλασσα πήρα το κινητό της τηλέφωνο, ανέβηκα στο δρόμο και πήγα περπατώντας προς το ξενοδοχείο. Όλο αυτό που έγινε με την κοπέλα κράτησε περίπου 10 με 15 λεπτά. Φεύγοντας από το σημείο που είχα αφήσει κτυπημένη την κοπέλα, δεν άκουσα κανέναν να φωνάζει. Έφτασα στο ξενοδοχείο, ανέβηκα στο μέρος που έχω τα ρούχα μου και μερικές φορές κοιμάμαι, κάτω από το εστιατόριο του ξενοδοχείου, έβγαλα τα ρούχα μου και έκανα μπάνιο. Μόλις τέλειωσα το μπάνιο, είδα που ερχόταν ο Δημήτρης από την θάλασσα, τον χαιρέτησα, χαιρέτησα τον Πέτρο και τον πατέρα του και πήγα να ποτίσω τα λουλούδια. Τα ρούχα που φορούσα τα έπλυνα μετά από δύο μέρες. Καθώς πότιζα τα λουλούδια μετά από 20 λεπτά είδα να περνάει το ασθενοφόρο και η Αστυνομία. Κατάλαβα ότι ερχόταν για την κοπέλα. Φοβήθηκα και τότε πήρα το κινητό της κοπέλας και το πέταξα σε ένα καλάθι ο πετάμε τα σκουπίδια. Σκέφτηκα να φύγω από την Πάρο, αλλά δεν είχα λεφτά. Και να είχα όμως λεφτά δεν θα έφευγα γιατί όλοι θα καταλαβαίνανε ότι κάτι είχα κάνει. Μετά από μερικές μέρες ζήτησα από τον Πέτρο να μου πληρώσει τον μήνα που είχα δουλέψει.

Μου έδωσε 450 ευρώ και του είπα ότι κατεβαίνω στην Παροικιά να τα στείλω στην μάνα μου στο Πακιστάν. Θυμάμαι ότι ήταν 31 Ιουλίου, αλλά δε θυμάμαι τη μέρα. Στην Παροικιά πήγα με λεωφορείο που πήρα από την Μάρπιστα. Μέχρι την Μάρπιστα πήγα με οτο στοπ. Έβγαλα εισιτήριο απ το γραφείο που βρίσκεται στη πλατεία της Παροικιάς και 21:45μπήκα στο «High Speed» μαζί με άλλα δύο παιδιά από το Πακιστάν.

Τα παιδιά αυτά μου είχαν πει πριν από ένα μήνα ότι θα πήγαιναν στην Αθήνα γιατί δεν έβρισκαν δουλειά στη Πάρο. Φτάσαμε στον Πειραιά γύρω στη 01:00 το βράδυ. Εκείνο το βράδυ μείναμε σε ένα σπίτι στον Πειραιά που έμεναν και άλλα παιδιά από το Πακιστάν.

Αυτούς τους ήξεραν τα δυο παιδιά που ταξιδεύαμε μαζί. Την άλλη μέρα φύγαμε από τον Πειραιά και πήγαμε να μείνουμε σε κάτι άλλα παιδιά εκεί που μας έπιασε εχτές η Αστυνομία.